Kuuluten and' koorukese,
Nääguten and' nätse leewa,
Auguten and' apu taari;
And' ta kiku, ütel: „kirju"!
And' ta pala, ütel: „palju"!
Oma ema, ennekene, –
And' ta tüki, ütel: „tühja"!
And ta pala, ütel: . . .
Ema wastu kalmu alta:
„Tütar, noori linnukene,
„Ma sut ôppa ôigeeste:
„Ole sa oolik ommikule,
„Wara enne walgeeda, –
„Môse suu, suiu pää,
„Môse suu sula ôbele,
„Käe kulla kasteele!
„Ole sina oolik ommukule,
„Wara enne walgeeda, –
„Koda pühi kuu walule,
„Tore tähti eelile,
„Kammer öö kahmakule."

„Tütar, noori linnukene,
„Tasa pead ussi ojume, (uksi).
„Tasa linki liiguteme." –
Emakene, ennekene,
Ma kül oli ilmatarka,
Ilmatarka ja kawale:
Pani eli enge pääle,
Pani liiwa lingi pääle,
Soola suure usse pääle, –
Siis ei kiutsu suure usse,
Ega ei rappu raudse rambi,
Paugu ei paksu sagare;
Siis saab suiku tooja (?).
Magadele leewawanembe. –
„Tütar, noori linnukene,
„Ma sut ôppa ôigeeste:
„Sa jäid maale marju suuru,
„Kiwi otsa kirbu suuru,
„Läwe alla läätse laiu,
„Pôrmandule pôrmu suuru;" –